

Arrest

nr. 249 699 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, X, verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren in Ali Masjed, een dorp gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa van Pakistan, nabij de Afghaanse grens. Uw ouders vluchtten naar Pakistan toen de taliban aan de macht waren in Afghanistan. Toen u amper drie jaar oud was vertrokken jullie echter terug naar jullie thuisland. Jullie vestigden zich in Pekha, een dorp gelegen in het Achin district van de provincie Nangarhar. U verbleef er met uw beide ouders en jongere broer. Uw beide zussen waren inmiddels getrouwd en woonden respectievelijk in Gul Koh en Daka, tevens in

de provincie Nangarhar. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitische moslim. U ging vijf jaar lang naar school.

In Achin was uw familie terug goed ingeburgerd. Uw vader had een winkel waar hij goederen verkocht en u verzamelde hout op de flanken van het nabijgelegen gebergte. Achin werd echter geteisterd door de brutaliteiten van Daesh, die er een zeer sterke aanwezigheid hadden. Naast de vele gruwelijke daden die ze stelden dwongen ze ook mensen om hun rangen te versterken. Ook u ontsnapte niet aan deze gruwelijke dienstplicht. U werd immers gevraagd om mee te vechten. Weigeren zou uw dood hebben betekend. Uw vader werd ook benaderd door Daesh, u diende hun rangen te vervoegen. Gezien uw vader niet wilde dat u ging, maar tegelijkertijd besepte dat Daesh jullie niet met rust ging laten, werd er besloten om Achin te verlaten.

Nadat de Amerikanen de "Mother of All Bombs" loslieten op een Daesh-bolwerk in Achin zag uw familie een kans om te vertrekken. Jullie trokken over de bergen naar Daka, een dorp gelegen in het district van Mohmand Dara. De situatie was er echter niet veel beter in Daka, er was nog veel geweld en uw vader geloofde nog altijd dat er een dreiging van Daesh was in de regio. Om deze redenen besloot hij u dan ook naar Europa te sturen.

U ontvluchtte Afghanistan via Iran, waarna u naar Turkije ging. Hier maakte u de oversteek naar Griekenland om vervolgens doorheen Bulgarije en Servië naar Italië te reizen. Vanuit Italië reisde u door naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 19 maart 2019 als niet-begeleide minderjarige. Op 30 september 2019 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd. Na uw vertrek is uw vader omgekomen bij een bomaanslag in Daka.

Ter staving van uw verzoek legt u verscheidene documenten neer, waaronder uw taskara, de taskara van uw vader, uw oom, en verschillende foto's en documenten die verband houden met de aanslag in Daka.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bent aangekomen als niet-begeleide minderjarige. Aldus heeft DVZ steunmaatregelen verleend, meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud op DVZ plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd.

Op 30 september 2019 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier van oordeel dat er heden onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen..

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde

sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u de status van subsidiaire bescherming niet toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door Daesh. Tegenstrijdigheden, vaagheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden gesteld dat uw verklaringen met betrekking tot Daesh allesbehalve overtuigend zijn. Wanneer u wordt gevraagd naar details over de beweging schiet u schromelijk tekort. U verwijst enkel in algemene termen naar hun gewelddaden. Zo stelt u dat veel meisjes werden gedood met een bijl als ze niet wilden trouwen (CGVS p. 15). Gevraagd naar wie dan gedood werd stelt u 'veel mensen hebben ze vermoord, en we werden verplicht om te kijken, ze werden beschuldigd van spionage, vele dorpingen werden zo gedood.' (CGVS p.8, 15). U kan echter geen specifiek voorbeeld geven. U zegt enkel dat het om mensen van het dorp ging en dat u zelf niemand kent die op zulke wijze werd vermoord (CGVS p. 15). Het is wel uiterst vreemd dat u stelt dat dorpsgenoten werden geëxecuteerd en dat men verplicht was om te gaan kijken maar dat u tegelijkertijd geen enkel specifiek voorbeeld kan geven. Als het immers werkelijk om uw dorpsgenoten ging die werden gedood en als het dorp werd verplicht te gaan kijken zou men redelijkerwijze verwachten dat u op de hoogte zou zijn van de identiteit van deze personen, quod non. Temeer gezien in de traditionele, rurale Afghaanse dorpen nauwe banden worden onderhouden tussen de dorpsgenoten zou men verwachten dat u toch enkele namen voor de geest zou kunnen halen.

In dezelfde teneur spreekt u over mensen die worden gerekruteerd om aanslagen te plegen. U laat hierbij een foto van een jongen zien met een bomvest (CGVS p. 14). U heeft echter geen idee wie de jongen was en stelt dat hij misschien van Maman of Kot was (CGVS p. 14). Het voorbeeld dat u hier aanhaalt heeft klaarblijkelijk allermist te maken met uw persoonlijke belevenis. U weet zelfs niet van welk district deze jongen afkomstig is (CGVS p. 14). Verder bevraagd naar Daesh stelt u nogmaals in zeer algemene termen dat Daesh veel dorpsgenoten meenam om te vechten voor hen (CGVS p. 17). Hoewel veel dorpsgenoten werden gerekruteerd bekent u geen enkel lid van Daesh persoonlijk te kennen (CGVS p.18). Het is wederom opmerkelijk dat u stelt dat veel van uw dorpsgenoten volgens uw verklaringen oftewel vrijwillig, of onder dwang met Daesh meegingen (CGVS p. 14, 16,17,18). U stelt dat er veel waren maar dat u hun namen niet kende (CGVS p. 18). U verwijst wel naar een zekere Motabarn die vroeger bij Daesh zat (CGVS 18). Deze enkele verwijzing neemt echter niet weg dat uw kennis van lokale Daeshleden ondermaats is. Temeer u steeds verwijst naar de grootschalige rekrutering van de lokale bevolking. Men zou bijgevolg verwachten dat u veel meer kennis van zulke personen zou hebben. Gevraagd naar lokale Daesh-leiders vernoemt u ene Abu Bakr en Omar (CGVS p. 18). U stelt dat ze in uw dorp waren maar bekent wederom geen persoonlijke kennis van deze mannen te hebben, buiten hun namen (CGVS p .18). Uw kennis van Daesh blijkt aldus bijzonder oppervlakkig te zijn en valt moeilijk te rijmen met de sterke aanwezigheid van de groepering die u voorhoudt. Zo noemt u verder één enkel incident met een inwoner die werd geraakt door een bom, maar verwijst u voor de rest op een zeer algemene wijze naar het feit dat Daesh de overheid aanviel (CGVS p. 17). U stelt zelfs dat sjiieten bij Daesh zaten (CGVS p. 22). Sjiieten worden evenwel op genadeloze wijze vervolgd en uitgemoord door Daesh (zie info blauwe map). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat iemand die de over de jihad van Daesh zou hebben gehoord, en die uit een regio komt waar ze sterk actief waren, niet op de hoogte is van het feit dat Daesh sjiieten als hun aartsvijanden beschouwt (CGVS p.14,15). Elementaire kennis van Daesh ontbreekt aldus bij u. Indien de groepering werkelijk zo actief was in uw streek en u persoonlijk met hun aanwezigheid en activiteiten werd geconfronteerd kan men verwachten dat u meer informatie over Daesh zou kunnen geven, quod non.

Uw verklaringen omtrent uw gedwongen rekrutering zijn daarbij ook niet geloofwaardig. Zo stelt u dat u buiten de madrassa door onbekende personen werd aangemaand om tegen de ongelovigen te gaan vechten (CGVS p.16,18,19). Hierna werd uw vader nog vier keer aangesproken om u te laten aansluiten bij Daesh. U stelt daarbij dat gedwongen rekrutering door Daesh schering en inslag was (CGVS p.16,18). Tegelijkertijd komt Daesh blijkbaar geen vrijwilligers tekort. U stelt immers dat ze over een grote poule van rekruten beschikten, 'er waren duizenden in de regio' (CGVS p.16). Ze kwamen ook niet alleen uit uw regio, volgens u waren er Bengalen, sjiieten en Engelstaligen bij Daesh actief (CGVS p. 22). Bovendien stond er ook een zeer genereuze vergoeding tegenover. U verklaart namelijk dat rekruten 1000 dollar per maand werden betaald (CGVS p. 18). Hetgeen ver boven het gemiddelde maandloon van een Afghaans burger ligt (zie info blauwe map). Gezien het groot aantal rekruten, de

grote verscheidenheid in nationaliteiten en de aantrekkelijke remuneratie die werd aangeboden is het zeer onwaarschijnlijk dat Daesh leden tekort kwam. Bijgevolg is het ook weinig waarschijnlijk dat Daesh zou overgaan tot gedwongen rekrutering van onwelwillende lokale mannen. Dit wordt tevens bevestigd door de objectieve informatie hieromtrent. Daesh hanteert een zekere norm in hun rekrutering. Er blijkt een zekere minimumstandaard aan loyaliteit en overtuiging te worden vereist van de rekruten, iets wat absoluut niet kan worden gezegd van personen die onder dwang worden gerekruteerd. Zeker gezien u stelt dat de gedwongen rekruten werden ingezet voor zelfmoordaanslagen (CGVS p. 20). Het plegen van een zelfmoordaanslag vereist immers een enorm sterke ideologische indoctrinatie, men offert immers zichzelf op. Dit kan bezwaarlijk worden gesteld bij gedwongen rekruten, die tegen wil en dank bij de groepering worden ingelijfd. Daarnaast beschikken ze ook over een doorgedreven en uitgebreid rekruteringsnetwerk, wat vele nieuwe leden aantrekt (Zie info blauwe map). Daarbovenop kent u persoonlijk ook niemand die onder dwang werd gerekruteerd (CGVS p. 20). Indien gedwongen rekrutering werkelijk de norm was in de regio zoals u lijkt aan te geven, zou men redelijkerwijze verwachten dat u toch één iemand zou kunnen opnoemen. Uit het feit dat Daesh klaarblijkelijk allesbehalve een tekort aan rekruten had, het feit dat gedwongen rekrutering niet lijkt overeen te komen met hun modus operandi en u er niet in slaagt om ook maar één concreet voorbeeld uit uw omgeving van gedwongen rekrutering kan geven, moet er worden besloten dat uw verklaringen hieromtrent volkomen ongeloofwaardig zijn. Daarbij stelde u ook dat iedereen die weigerde mee te vechten werd doodgeschoten (CGVS p. 18). Tegelijkertijd werd uw vader wel tot viermaal toe aangesproken door Daesh aangesproken, desondanks werd hij niet doodgeschoten. Dit getuigt allerminst van een ernstige dreiging indien u weigerde om zich te voegen bij Daesh (CGVS p.19). Indien Daesh werkelijk zo meedogenloos was in hun rekruteringsacties als u beweert, had men u redelijkerwijze niet zo veel tijd gegeven om zich te bedenken, maar u standrechtelijk geëxecuteerd vanwege uw weigering, wat hier niet het geval was. U kon immers hierna vluchten naar Daka. Dit inconsistente gedrag van Daesh met betrekking tot hun rekruteringsmethodes doet des te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verblijf in Daka doet daarbij vragen rijzen met betrekking tot de hoogdringendheid van uw vertrek uit Afghanistan. Zo stelt u dat u uit vrees voor Daesh vluchtte naar Daka, gelegen in het naburig district van Mohmand Dara (CGVS p. 9,19,20). U verbleef er nog een vijf à zes maanden (CGVS p. 9,20). Dit terwijl u stelt dat u in Daka ook niet veilig was voor de wraak van Daesh, u moest dan ook vluchten vanuit Daka om verdere problemen te vermijden, zo gaf u aan (CGVS p. 20). Van werkelijke persoonlijke problemen was er echter geen sprake. U heeft in Daka enkele doden gezien maar wist niet hoe ze juist omkwamen (CGVS p. 20). De enige vrees die u vermeldt is dat Daesh u in Daka ook problemen ging bezorgen, en u daarom naar Europa werd gestuurd (CGVS p.20). Het feit dat u vreesde door Daesh te worden gevonden, maar u maar liefst nog zes maanden in Daka bleef wonen getuigt echter allerminst van een onmiddellijke vrees in uw hoofd. Indien u werkelijk vreesde te worden vermoord door Daesh in Daka dan had u de regio onmiddellijk verlaten. Uw gedrag in Daka stemde aldus weinig overeen met het gedrag van iemand die werkelijk vreesde voor zijn leven en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering door Daesh, kan er niet worden besloten dat er op dit punt een persoonlijke en gegronde vrees in uw hoofd bestaat.

Hierbij vermeldt u nog dat uw vader werd gedood in een zelfmoordaanslag georkestreerd door Daesh (CGVS p. 8,15,20). U stelt dat dit gebeurde tijdens een protest tegen Daesh in Daka, twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 9,15). Er zijn echter geen elementen voorhanden dat de aanslag enigszins gericht was tegen uw vader. Zoals u zelf verklaart was dit een aanslag gericht tegen protesteers (CGVS p. 15). Informatie waarover het CGVS beschikt ondersteunt deze stelling (zie info blauwe map). Deze tragische aanslag waarbij uw vader om het leven kwam staat dan ook volledig los van de persoonlijke vervolging die u zelf aanhaalde. Het was immers noch gericht tegen uw familie noch tegen uw vader, het betreft hier op zichzelf staand feit en dit houdt geen verband met uw persoonlijke vrees.

Terzijde stelt u nog dat er een grondconflict woedde tussen de Momand- en Pekha-stammen (CGVS p.15,21). Het zou een vete betreffen over Razgai, waarover beide stammen zich het eigendomsrecht toe-eigenen (CGVS p. 21). Tijdens dit conflict werden er zelfs schoten gelost. De overheid is echter tussenbeide gekomen en heeft een einde gemaakt aan dit conflict. U stelt ook dat dit allemaal zeer lang geleden gebeurde, toen u nog een kind was. Zelf heeft u ook niets gemerkt van dit conflict (CGVS p. 21). Niettemin staande uw verklaringen dat uw ooms en vader in het verleden meevochten en dat de

relaties tussen beide stammen nog steeds niet goed zijn, kan men niet besluiten dat dit een actueel conflict is. Nogmaals, u was nog maar een kind en heeft er niets van gemerkt (CGVS p. 21). Gezien de afwezigheid van enige persoonlijke ervaringen met betrekking tot dit conflict en het feit dat het zich klaarblijkelijk ver in het verleden afspeelde, kan er niet worden besloten dat deze vete een actuele, persoonlijke en gegronde vrees in uw hoofd veroorzaakt.

De documenten die u neerlegt, met name uw taskara, de taskara van uw vader en van uw oom langs vaderszijde slagen er niet in om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen, daar uw identiteit op heden niet in vraag wordt gesteld. De foto's en documenten die u neerlegt die verband houden met de dood van uw vader ten gevolge van een aanslag hebben daarnaast geen weerslag op uw persoonlijke vervolging. Zoals hierboven werd uiteengezet staat de dood van uw vader volledig los van uw individuele vervolging en zou hij omgekomen zijn bij een willekeurige aanslag door Daesh.

De opmerkingen die u maakte met betrekking tot de vrouwen die een boerka moesten dragen slagen er evenmin in om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (Opmerkingen VZ). Het al dan niet verplicht worden tot het dragen van een boerka onder Daesh heeft immers niets te maken met de vervolging die u zou hebben meegemaakt en is louter een algemene bemerking, hetgeen niet getuigt van enige persoonlijke ervaring met Daesh. Bijgevolg kan dit geen verandering teweegbrengen aan de vaststelling dat uw informatie over de groepering niet afdoende is (zie supra).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de

EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U verklaart dat u vanwege uw problemen met Daesh u zou worden vermoord bij een eventuele terugkeer naar uw land. U heeft hen immers in de steek gelaten. Het is daarom dat u nergens in Afghanistan veilig zou zijn, ze kunnen u immers overal vermoorden. Dit element kan niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw vrees voor Daesh maakt immers reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Er werd immers bevonden dat er aan uw vrees voor Daesh geen geloof kan worden gehecht.

Daarnaast haalt u aan dat u zal worden vermoord door uw ooms langs vaderzijde als u terugkeert naar Afghanistan, ze zullen immers uw gronden afpakken. Op de eerste plaats moet men stellen dat deze vrees nergens op gebaseerd is. U stelt enkel dat dit de gewoonte is in Afghanistan. Ze schieten iemand neer en pakken zijn gronden af. Hetzelfde staat uw jongere broer te wachten (CGVS p. 24). Gezien de zeer nauwe familiebanden die worden onderhouden in Afghanistan lijkt dit echter zeer onwaarschijnlijk. Er is daarnaast geen enkele aanwijzing dat dit effectief zal gebeuren, de vrees 'komt gewoon uit uw hoofd' (CGVS p. 24). Ook het feit dat het net uw oom langs vaderzijde was die uw familie gebood om terug te komen uit Pakistan om hun grondbezit te redden, getuigt allerminst van kwade intenties in hoofdte van uw oom. Daarbij verblijven uw ooms langs vaderzijde geen van beide in Jalalabad, maar in Gul Koh (CGVS p. 6,7). Gezien deze vrees nergens op gebaseerd is en geen van beide ooms in de omgeving van Jalalabad woont, kan deze niet in aanmerking worden genomen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhoogt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging zich hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U ging daarbij ook tot wel zes jaar lang naar school. Daarnaast moet worden gesteld dat u zich zonder problemen kon vestigen in Daka nadat u Pekha besloot te verlaten, wat getuigt van een hoge aanpasbaarheid in uw hoofde. Dit alles geeft blijk van een ondernemende persoonlijkheid met aanzienlijke vaardigheden, die in Jalalabad zijn eigen plan zou kunnen trekken. Het moet ook worden gezegd dat u uit een niet-onvermogen familie komt. Uw familie had naast een voedingswinkel en ook eigendommen op twee verschillende plekken, in Pekha en Daka (CGVS p.8, 11,13).

*Tenslotte wijst men u op het feit dat u zelf wel degelijk over een netwerk beschikt in Jalalabad. Immers, tijdens uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat **uw moeder zich in Jalalabad bevond** bij haar broer. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw **moeder in Batikot zat**, met haar broer (CGVS p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u zelf niet juist wist waar ze waren, u had er geen contact mee, het waren vrienden van u die zeiden dat uw moeder in Jalalabad was, en dit was de reden dat u dit eerder vermeldde bij DVZ (CGVS p.23). U had immers enkel maar contact met uw vader vooraleer hij omkwam in een aanslag, waarna u enige tijd geen contact had met uw moeder of oom en u niet precies wist waar uw familieleden juist zaten (CGVS p. 7,23). Later sloeg u er wel in om contact op te nemen en vernam u dat ze in Batikot zaten (CGVS p.7, 9,23). Deze uitleg is echter geheel ongeloofwaardig. Wat betreft deze oom (Shin Gol) stelt u dat u voordien geen contacten had met deze man, u zou hem zelfs nooit hebben gezien vooraleer u vertrok uit Afghanistan (CGVS p. 7). Het is echter zeer opmerkelijk dat u geen enkel contact had met de man die uw reis naar Europa heeft geregeld (CGVS p.24, MINTEH-fiche). Het is immers niet geloofwaardig dat een man die u nog nooit zou hebben gezien uw gehele reis uit Afghanistan zou regelen. Het betreft hier namelijk een kostelijke en ingewikkelde onderneming. Het is weinig waarschijnlijk dat uw oom dit zou arrangeren voor een onbekend persoon. Bovendien worden er in de traditionele Afghaanse maatschappij nauwe familieverbanden onderhouden, wat nogmaals doet twifelen aan de bewering dat u uw oom nooit heeft gezien of met hem in contact kwam. Het is ook zeer twijfelachtig dat u gedurende ettelijke maanden niet in contact was met uw familie waardoor u niet wist waar ze juist zaten. Zo was u zich blijkbaar wel bewust van het overlijden van uw vader, hetgeen impliceert dat u wel degelijk contact had met andere familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. Indien u werkelijk geen contact had met uw familie zou u de informatie over uw vader niet hebben vermeld tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien u er niet op de hoogte van zou zijn. Bovendien was het klaarblijkelijk geen enkel probleem om later contact op te nemen met uw familie, gezien u er op heden wel degelijk mee in contact staat (CGVS p.7). Het feit dat u nu in contact staat met uw familieleden doet bijgevolg vragen rijzen waarom u niet eerder contact kon maken. Dit, gepaard met*

de kennis van uw vader zijn dood na uw vertrek uit Afghanistan, doet sterk vermoeden dat u wel degelijk regelmatig in contact stond met uw familie, voor en na uw vaders dood, en dit voor het CGVS wil verbergen. Gezien het ongeloofwaardig is dat u nooit contact heeft gehad met uw oom en er een sterk vermoeden geldt dat u wel degelijk in contact stond met uw familie moet men besluiten dat uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingzaken geen loutere vergissing waren. U was wel zich wel degelijk bewust van het feit dat uw moeder, oom en jongere broer zich in Jalalabad bevonden. Er moet worden vanuit gegaan dat uw bewering aangaande het verblijf van uw familie in Batikot een loutere fictie is. Dit wordt bijgestaan door uw uiterst summiere beschrijving van Batikot. U stelt enkel dat het 'verder dan Marko bazaar is, dan ben je er' (CGVS p. 7). Deze nietszeggende uitleg getuigt niet bepaald van een doorleefde kennis van waar uw familie zich momenteel bevindt. Uw verdere kennis van Batikot is zelfs ronduit fout. U stelt dat het een dorp is, gelegen in een district dat grenst aan Achin (CGVS p. 6). Batikot is echter geen dorp, maar een district. Indien uw familie zich werkelijk bevond in Batikot zou men kunnen verwachten dat u er correcte informatie zou kunnen over verschaffen, quod non. U blijkt dan wel weer vertrouwd met een park in Jalalabad, Gazi Amanullah Khan, terwijl u stelt niet in Jalalabad te zijn geweest (CGVS p. 11-12). Uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw familiale contacten en uw gebrekkige kennis over Batikot, gepaard met uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingzaken doen besluiten dat uw oom, moeder en jongere broer zich wel degelijk in Jalalabad bevinden. Bijgevolg moet men er van worden uitgaan dat u wel degelijk over een netwerk in Jalalabad beschikt maar u dit om bepaalde redenen voor de asielinstanties achterhoudt.

U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Wat betreft de opmerkingen die werden verstuurd aangaande het persoonlijk onderhoud moet het volgende worden besloten. U haalt hier aan dat u wel degelijk bekend bent met Jalalabad, maar de notie van een 'hoofdstad' u vreemd zou zijn vanwege uw zeer laag opleidingsniveau en analfabetisme (Opmerkingen VZ). Dit voorgehouden laag opleidingsniveau staat echter haaks met de het feit dat u wel degelijk zes jaar lang naar school ging. Niettegenstaande de twijfelachtige kwaliteit van de opleiding kan dan op zijn minst wel worden verwacht dat u wel het concept van hoofdstad zou kennen, temeer daar Jalalabad doorheen heel Nangarhar bekend staat als centrum en als economisch hart. In ieder geval doet uw voorgehouden beperkte kennis geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen dat u er zich wel degelijk kan vestigen gezien uw profiel en sociaal netwerk. Daarnaast haalt u aan dat u goed bekend met Marko-bazaar en Batikot (Opmerkingen VZ). Dit is evenwel duidelijk niet het geval, gezien u niet eens wist dat Batikot een district was (zie supra).

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het er niet veilig was. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met Daesh gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980;”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u de status van subsidiaire bescherming niet toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door Daesh. Tegenstrijdigheden, vaagheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden gesteld dat uw verklaringen met betrekking tot Daesh allesbehalve overtuigend zijn. Wanneer u wordt gevraagd naar details over de beweging schiet u schromelijk tekort. U verwijst enkel in algemene termen naar hun gewelddaden. Zo stelt u dat veel meisjes werden gedood met een bijl als ze niet wilden trouwen (CGVS p. 15). Gevraagd naar wie dan gedood werd stelt u ‘veel mensen hebben ze vermoord, en we werden verplicht om te kijken, ze werden beschuldigd van spionage, vele dorpelingen werden zo gedood.’ (CGVS p.8, 15). U kan echter geen specifiek voorbeeld geven. U zegt enkel dat het om mensen van het dorp ging en dat u zelf niemand kent die op zulke wijze werd vermoord (CGVS p. 15). Het is wel uiterst vreemd dat u stelt dat dorpsgenoten werden geëxecuteerd en dat men verplicht was om te gaan kijken maar dat u tegelijkertijd geen enkel specifiek voorbeeld kan geven. Als het immers werkelijk om uw dorpsgenoten ging die werden gedood en als het dorp werd verplicht te gaan kijken zou men redelijkerwijze verwachten dat u op de hoogte zou zijn van de identiteit van deze personen, quod non. Temeer gezien in de traditionele, rurale Afghaanse dorpen nauwe banden worden onderhouden tussen de dorpsgenoten zou men verwachten dat u toch enkele namen voor de geest zou kunnen halen.

In dezelfde teneur spreekt u over mensen die worden gerekruteerd om aanslagen te plegen. U laat hierbij een foto van een jongen zien met een bomvest (CGVS p. 14). U heeft echter geen idee wie de jongen was en stelt dat hij misschien van Maman of Kot was (CGVS p. 14). Het voorbeeld dat u hier aanhaalt heeft klaarblijkelijk allermist te maken met uw persoonlijke belevenis. U weet zelfs niet van welk district deze jongen afkomstig is (CGVS p. 14). Verder bevraagd naar Daesh stelt u nogmaals in zeer algemene termen dat Daesh veel dorpsgenoten meenam om te vechten voor hen (CGVS p. 17). Hoewel veel dorpsgenoten werden gerekruteerd bekend u geen enkel lid van Daesh persoonlijk te kennen (CGVS p.18). Het is wederom opmerkelijk dat u stelt dat veel van uw dorpsgenoten volgens uw verklaringen oftewel vrijwillig, of onder dwang met Daesh meegingen (CGVS p. 14, 16,17,18). U stelt dat er veel waren maar dat u hun namen niet kende (CGVS p. 18). U verwijst wel naar een zekere Motabarn die vroeger bij Daesh zat (CGVS 18). Deze enkele verwijzing neemt echter niet weg dat uw kennis van lokale Daeshleden ondermaats is. Temeer u steeds verwijst naar de grootschalige rekrutering van de lokale bevolking. Men zou bijgevolg verwachten dat u veel meer kennis van zulke personen zou hebben. Gevraagd naar lokale Daesh-leiders vernoemt u ene Abu Bakr en Omar (CGVS p. 18). U stelt dat ze in uw dorp waren maar bekend wederom geen persoonlijke kennis van deze mannen te hebben, buiten hun namen (CGVS p .18). Uw kennis van Daesh blijkt aldus bijzonder oppervlakkig te zijn en valt

moeilijk te rijmen met de sterke aanwezigheid van de groepering die u voorhoudt. Zo noemt u verder één enkel incident met een inwoner die werd geraakt door een bom, maar verwijst u voor de rest op een zeer algemene wijze naar het feit dat Daesh de overheid aanviel (CGVS p. 17). U stelt zelfs dat sjiieten bij Daesh zaten (CGVS p. 22). Sjiieten worden evenwel op genadeloze wijze vervolgd en uitgemoord door Daesh (zie info blauwe map). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat iemand die de over de jihad van Daesh zou hebben gehoord, en die uit een regio komt waar ze sterk actief waren, niet op de hoogte is van het feit dat Daesh sjiieten als hun aartsvijanden beschouwt (CGVS p.14,15). Elementaire kennis van Daesh ontbreekt aldus bij u. Indien de groepering werkelijk zo actief was in uw streek en u persoonlijk met hun aanwezigheid en activiteiten werd geconfronteerd kan men verwachten dat u meer informatie over Daesh zou kunnen geven, quod non.

Uw verklaringen omtrent uw gedwongen rekrutering zijn daarbij ook niet geloofwaardig. Zo stelt u dat u buiten de madrassa door onbekende personen werd aangemaand om tegen de ongelovigen te gaan vechten (CGVS p.16,18,19). Hierna werd uw vader nog vier keer aangesproken om u te laten aansluiten bij Daesh. U stelt daarbij dat gedwongen rekrutering door Daesh schering en inslag was (CGVS p.16,18). Tegelijkertijd komt Daesh blijkbaar geen vrijwilligers tekort. U stelt immers dat ze over een grote poule van rekruten beschikten, 'er waren duizenden in de regio' (CGVS p.16). Ze kwamen ook niet alleen uit uw regio, volgens u waren er Bengalen, sjiieten en Engelstaligen bij Daesh actief (CGVS p. 22). Bovendien stond er ook een zeer genereuze vergoeding tegenover. U verklaart namelijk dat rekruten 1000 dollar per maand werden betaald (CGVS p. 18). Hetgeen ver boven het gemiddelde maandloon van een Afghaans burger ligt (zie info blauwe map). Gezien het groot aantal rekruten, de grote verscheidenheid in nationaliteiten en de aantrekkelijke remuneratie die werd aangeboden is het zeer onwaarschijnlijk dat Daesh leden tekort kwam. Bijgevolg is het ook weinig waarschijnlijk dat Daesh zou overgaan tot gedwongen rekrutering van onwelwillende lokale mannen. Dit wordt tevens bevestigd door de objectieve informatie hieromtrent. Daesh hanteert een zekere norm in hun rekrutering. Er blijkt een zekere minimumstandaard aan loyaliteit en overtuiging te worden vereist van de rekruten, iets wat absoluut niet kan worden gezegd van personen die onder dwang worden gerekruteerd. Zeker gezien u stelt dat de gedwongen rekruten werden ingezet voor zelfmoordaanslagen (CGVS p. 20). Het plegen van een zelfmoordaanslag vereist immers een enorm sterke ideologische indoctrinatie, men offert immers zichzelf op. Dit kan bezwaarlijk worden gesteld bij gedwongen rekruten, die tegen wil en dank bij de groepering worden ingelijfd. Daarnaast beschikken ze ook over een doorgedreven en uitgebreid rekruteringsnetwerk, wat vele nieuwe leden aantrekt (Zie info blauwe map). Daarbovenop kent u persoonlijk ook niemand die onder dwang werd gerekruteerd (CGVS p. 20). Indien gedwongen rekrutering werkelijk de norm was in de regio zoals u lijkt aan te geven, zou men redelijkerwijze verwachten dat u toch één iemand zou kunnen opnoemen. Uit het feit dat Daesh klaarblijkelijk allesbehalve een tekort aan rekruten had, het feit dat gedwongen rekrutering niet lijkt overeen te komen met hun modus operandi en u er niet in slaagt om ook maar één concreet voorbeeld uit uw omgeving van gedwongen rekrutering kan geven, moet er worden besloten dat uw verklaringen hieromtrent volkomen ongeloofwaardig zijn. Daarbij stelde u ook dat iedereen die weigerde mee te vechten werd doodgeschoten (CGVS p. 18). Tegelijkertijd werd uw vader wel tot viermaal toe aangesproken door Daesh aangesproken, desondanks werd hij niet doodgeschoten. Dit getuigt allerminst van een ernstige dreiging indien u weigerde om zich te vervoegen bij Daesh (CGVS p.19). Indien Daesh werkelijk zo meedogenloos was in hun rekruteringsacties als u beweert, had men u redelijkerwijze niet zo veel tijd gegeven om zich te bedenken, maar u standrechtelijk geëxecuteerd vanwege uw weigering, wat hier niet het geval was. U kon immers hierna vluchten naar Daka. Dit inconsistente gedrag van Daesh met betrekking tot hun rekruteringsmethodes doet des te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verblijf in Daka doet daarbij vragen rijzen met betrekking tot de hoogdringendheid van uw vertrek uit Afghanistan. Zo stelt u dat u uit vrees voor Daesh vluchtte naar Daka, gelegen in het naburig district van Mohmand Dara (CGVS p. 9,19,20). U verbleef er nog een vijf à zes maanden (CGVS p. 9,20). Dit terwijl u stelt dat u in Daka ook niet veilig was voor de wraak van Daesh, u moest dan ook vluchten vanuit Daka om verdere problemen te vermijden, zo gaf u aan (CGVS p. 20). Van werkelijke persoonlijke problemen was er echter geen sprake. U heeft in Daka enkele doden gezien maar wist niet hoe ze juist omkwamen (CGVS p. 20). De enige vrees die u vermeldt is dat Daesh u in Daka ook problemen ging bezorgen, en u daarom naar Europa werd gestuurd (CGVS p.20). Het feit dat u vreesde door Daesh te worden gevonden, maar u maar liefst nog zes maanden in Daka bleef wonen getuigt echter allerminst van een onmiddellijke vrees in uw hoofd. Indien u werkelijk vreesde te worden vermoord door Daesh in Daka dan had u de regio onmiddellijk verlaten. Uw gedrag in Daka stemde aldus weinig overeen met het gedrag van iemand die werkelijk vreesde voor zijn leven en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering door Daesh, kan er niet worden besloten dat er op dit punt een persoonlijke en gegronde vrees in uw hoofd bestaat.

Hierbij vermeldt u nog dat uw vader werd gedood in een zelfmoordaanslag georkestreerd door Daesh (CGVS p. 8,15,20). U stelt dat dit gebeurde tijdens een protest tegen Daesh in Daka, twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 9,15). Er zijn echter geen elementen voorhanden dat de aanslag enigszins gericht was tegen uw vader. Zoals u zelf verklaart was dit een aanslag gericht tegen protesteerders (CGVS p. 15). Informatie waarover het CGVS beschikt ondersteunt deze stelling (zie info blauwe map). Deze tragische aanslag waarbij uw vader om het leven kwam staat dan ook volledig los van de persoonlijke vervolging die u zelf aanhaalde. Het was immers noch gericht tegen uw familie noch tegen uw vader, het betreft hier op zichzelf staand feit en dit houdt geen verband met uw persoonlijke vrees.

Terzijde stelt u nog dat er een grondconflict woedde tussen de Momand- en Pekha-stammen (CGVS p.15,21). Het zou een vete betreffen over Razgai, waarover beide stammen zich het eigendomsrecht toe-eigenen (CGVS p. 21). Tijdens dit conflict werden er zelfs schoten gelost. De overheid is echter tussenbeide gekomen en heeft een einde gemaakt aan dit conflict. U stelt ook dat dit allemaal zeer lang geleden gebeurde, toen u nog een kind was. Zelf heeft u ook niets gemerkt van dit conflict (CGVS p. 21). Niettegenstaande uw verklaringen dat uw ooms en vader in het verleden meevochten en dat de relaties tussen beide stammen nog steeds niet goed zijn, kan men niet besluiten dat dit een actueel conflict is. Nogmaals, u was nog maar een kind en heeft er niets van gemerkt (CGVS p. 21). Gezien de afwezigheid van enige persoonlijke ervaringen met betrekking tot dit conflict en het feit dat het zich klaarblijkelijk ver in het verleden afspeelde, kan er niet worden besloten dat deze vete een actuele, persoonlijke en gegronde vrees in uw hoofd veroorzaakt.

De documenten die u neerlegt, met name uw taskara, de taskara van uw vader en van uw oom langs vaderzijde slagen er niet in om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen, daar uw identiteit op heden niet in vraag wordt gesteld. De foto's en documenten die u neerlegt die verband houden met de dood van uw vader ten gevolge van een aanslag hebben daarnaast geen weerslag op uw persoonlijke vervolging. Zoals hierboven werd uiteengezet staat de dood van uw vader volledig los van uw individuele vervolging en zou hij omgekomen zijn bij een willekeurige aanslag door Daesh.

De opmerkingen die u maakte met betrekking tot de vrouwen die een boerka moesten dragen slagen er evenmin in om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (Opmerkingen VZ). Het al dan niet verplicht worden tot het dragen van een boerka onder Daesh heeft immers niets te maken met de vervolging die u zou hebben meegemaakt en is louter een algemene bemerking, hetgeen niet getuigt van enige persoonlijke ervaring met Daesh. Bijgevolg kan dit geen verandering teweegbrengen aan de vaststelling dat uw informatie over de groepering niet afdoende is (zie supra)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker tracht zijn onwetendheid omtrent de slachtoffers van Daesh te verklaren met de stelling dat Pakha een heel groot dorp is met veel subdorpen. De Raad ziet echter niet in op welke wijze dit gegeven verzoeker zou verhinderen enige kennis te hebben opgedaan omtrent de slachtoffers van Daesh aangezien verzoeker zelf verklaarde dat er veel mensen werden vermoord en dat de dorpingen verplicht werden hiernaar te kijken. Er kan in dergelijke omstandigheden wel degelijk worden verwacht dat verzoeker minstens één concreet voorbeeld kan geven, *quod non*. Ook het betoog dat verzoeker *low profile* is gebleven kan niet volstaan om zijn onwetendheid omtrent Daesh te verschonen. Ook het argument dat hij destijds nog maar een kind was, volstaat niet. Verzoeker verwijst immers zelf naar vele slachtoffers van Daesh, heeft het over een grootschalige rekrutering van de lokale bevolking en van zichzelf. Derhalve kan dan ook worden verwacht dat hij correcte en concrete informatie hierover kan verschaffen. Overigens moet hierbij worden opgemerkt dat verzoeker niet een leeftijd had dat hij volledig verstoken kon zijn geweest van deze informatie.

De argumentatie dat hij gehoord had dat bij Daesh alle soorten nationaliteiten aangesloten zijn, dat het bij Daesh voornamelijk om geld draait en hij zich goed kon voorstellen dat er ook sja huurlingen bij zouden zitten om soennieten te vermoorden, ter verschoning van de verkeerdelijke bewering dat er bij Daesh ook sjiiten aangesloten zijn, kan evenmin volstaan. Het is immers niet aannemelijk dat iemand die over de jihad van Daesh zou hebben gehoord en die uit een regio komt waar ze sterk actief zijn, niet

op de hoogte is van het feit dat Daesh sjiiten als hun vijanden beschouwt. Indien de groepering werkelijk zo actief was in verzoekers streek en hij persoonlijk met hun aanwezigheid en activiteiten werd geconfronteerd, kan niet worden aangenomen dat verzoeker hier niet van op de hoogte is.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling in zin van artikel 48/4, § 2, c) betreft, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal via de weblinks in de bestreden beslissing, maar ook in de door haar neergelegde aanvullende nota blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden.

Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

In de meest recente *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”*, van juni 2019, dat de verwerende partij opnieuw bij haar aanvullende nota voegt waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een ‘loutere aanwezigheid’ in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: *“In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.”*).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de

commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing bovendien terecht dat:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging zich hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U ging daarbij ook tot wel zes jaar lang naar school. Daarnaast moet worden gesteld dat u zich zonder problemen kon vestigen in Daka nadat u Pekha besloot te verlaten, wat getuigt van een hoge aanpasbaarheid in uw hoofde. Dit alles geeft blijk van een ondernemende persoonlijkheid met aanzienlijke vaardigheden, die in Jalalabad zijn eigen plan zou kunnen trekken. Het moet ook worden gezegd dat u uit een niet-onvermogen familie komt. Uw familie had naast een voedingswinkel en ook eigendommen op twee verschillende plekken, in Pekha en Daka (CGVS p.8, 11,13).

Tenslotte wijst men u op het feit dat u zelf wel degelijk over een netwerk beschikt in Jalalabad. Immers, tijdens uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat uw moeder zich in Jalalabad bevond bij haar broer. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw moeder in Batikot zat, met haar broer (CGVS p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u zelf niet juist wist waar ze waren, u had er geen contact mee, het waren vrienden van u die zeiden dat uw moeder in Jalalabad was, en dit was de reden dat u dit eerder vermeldde bij DVZ (CGVS p.23). U had immers enkel maar contact met uw vader vooraleer hij omkwam in een aanslag, waarna u enige tijd geen contact had met uw moeder of oom en u niet precies wist waar uw familieleden juist zaten (CGVS p. 7,23). Later sloeg u er wel in om contact op te nemen en vernam u dat ze in Batikot zaten (CGVS p.7, 9,23). Deze uitleg is echter geheel ongeloofwaardig. Wat betreft deze oom (Shin Gol) stelt u dat u voordien geen contacten had met deze man, u zou hem zelfs nooit hebben gezien vooraleer u vertrok uit Afghanistan (CGVS p. 7). Het is echter zeer opmerkelijk dat u geen enkel contact had met de man die uw reis naar Europa heeft geregeld (CGVS p.24, MINTEH-fiche). Het is immers niet geloofwaardig dat een man die u nog nooit zou hebben gezien uw gehele reis uit Afghanistan zou regelen. Het betreft hier namelijk een kostelijke en ingewikkelde onderneming. Het is weinig waarschijnlijk dat uw oom dit zou arrangeren voor een onbekend persoon. Bovendien worden er in de traditionele Afghaanse maatschappij nauwe familieverbanden onderhouden, wat nogmaals doet twifelen aan de bewering dat u uw oom nooit heeft gezien of met hem in contact kwam. Het is ook zeer twijfelachtig dat u gedurende ettelijke maanden niet in contact was met uw familie waardoor u niet wist waar ze juist zaten. Zo was u zich blijkbaar wel bewust van het overlijden van uw vader, hetgeen impliceert dat u wel degelijk contact had met andere familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. Indien u werkelijk geen contact had met uw familie zou u de informatie over uw vader niet hebben vermeld tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien u er niet op de hoogte van zou zijn. Bovendien was het klaarblijkelijk geen enkel probleem om later contact op te nemen met uw familie, gezien u er op heden wel degelijk mee in contact staat (CGVS p.7). Het feit dat u nu in contact staat met uw familieleden doet bijgevolg vragen rijzen waarom u niet eerder contact kon maken. Dit, gepaard met de kennis van uw vader zijn dood na uw vertrek uit Afghanistan, doet sterk vermoeden dat u wel degelijk regelmatig in contact stond met uw familie, voor en na uw vaders dood, en dit voor het CGVS wil verbergen. Gezien het ongeloofwaardig is dat u nooit contact heeft gehad met uw oom en er een sterk vermoeden geldt dat u wel degelijk in contact stond met uw familie moet men besluiten dat uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen loutere vergissing waren. U was wel zich wel degelijk bewust van het feit dat uw moeder, oom en jongere broer zich in Jalalabad bevonden. Er moet worden vanuit gegaan dat uw bewering aangaande het verblijf van uw familie in Batikot een loutere fictie is. Dit wordt bijgestaan door uw uiterst summiere beschrijving van Batikot. U stelt enkel dat het ‘verder dan Marko bazaar is, dan ben je er’ (CGVS p. 7). Deze nietszeggende uitleg getuigt niet bepaald van een doorleefde kennis van waar uw familie zich momenteel bevindt. (...) U blijkt dan wel weer vertrouwd met een park in Jalalabad, Gazi Amanullah Khan, terwijl u stelt niet in Jalalabad te zijn geweest (CGVS p. 11-12). Uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw familiale contacten en uw gebrekkige kennis over Batikot, gepaard met uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken doen besluiten dat uw oom, moeder en jongere broer zich wel degelijk in Jalalabad bevinden. Bijgevolg moet men er van worden uitgaan dat u wel degelijk over een netwerk in Jalalabad beschikt maar u dit om bepaalde redenen voor de asielinstanties achterhoudt.

U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Wat betreft de opmerkingen die werden verstuurd aangaande het persoonlijk onderhoud moet het volgende worden besloten. U haalt hier aan dat u wel degelijk bekend bent met Jalalabad, maar de notie van een 'hoofdstad' u vreemd zou zijn vanwege uw zeer laag opleidingsniveau en analfabetisme (Opmerkingen VZ). Dit voorgehouden laag opleidingsniveau staat echter haaks met de het feit dat u wel degelijk zes jaar lang naar school ging. Niettegenstaande de twijfelachtige kwaliteit van de opleiding kan dan op zijn minst wel worden verwacht dat u wel het concept van hoofdstad zou kennen, temeer daar Jalalabad doorheen heel Nangarhar bekend staat als centrum en als economisch hart. In ieder geval doet uw voorgehouden beperkte kennis geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen dat u er zich wel degelijk kan vestigen gezien uw profiel en sociaal netwerk. Daarnaast haalt u aan dat u goed bekend met Marko-bazaar en Batikot (Opmerkingen VZ). Dit is evenwel duidelijk niet het geval, gezien u niet eens wist dat Batikot een district was (zie supra).

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het er niet veilig was. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met Daesh gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verzoeker laat gelden dat zijn moeder en broer in Batikot wonen en niet in Jalalabad waardoor hij geen netwerk heeft in Jalalabad.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dacht dat zijn moeder in Jalalabad zat omdat een vriend hem getelefoneerd had in Turkije met de boodschap dat zijn vader om het leven was gekomen bij een bomaanslag en dat zijn moeder en broer naar Jalalabad waren vertrokken, staat opnieuw in schril contrast met wat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de doeken deed. Toen hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geconfronteerd met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de verblijfplaats van zijn moeder stelt verzoeker immers eerst het volgende *“ik wist misschien toen niet goed waar ze verbleef, ik zei ergens in Nangarhar, want er was een ontploffing, een aanslag mijn vader was gestorven, ik kon hem niet bereiken, later probeerde ik contact te nemen met mijn oom en hij zei dat hij mijn jongere broer en moeder meegenomen naar Batikot”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker zelfs uitdrukkelijk dat hij niet wist naar waar zijn moeder en broer naartoe waren getrokken na de aanslag, dat hij dacht dat dit ergens in Nangarhar was en dat hij niet wist dat het Jalalabad was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Nog later tijdens het onderhoud antwoordde verzoeker op de vraag waarom hij *“Jalalabad”* zei op de Dienst Vreemdelingenzaken *“omdat ik zelf niet wist waar ze zaten (...) ik had contact met vrienden, en zei gewoon dat ze naar Jalalabad, omdat ik van vrienden hoorde dat ze naar Jalalabad was (...)”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23).

Indien verzoeker daadwerkelijk in Turkije werd opgebeld door een vriend met de melding dat zijn moeder in Jalalabad verbleef, had hij dit tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evengoed in eerste instantie op deze manier kunnen verklaren. Verzoeker kon tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer uitbrengen dan onsamenhangende, vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de verblijfplaats van zijn moeder en broer.

Verzoekers argumentatie is er duidelijk op gericht zijn verklaringen alsnog geloofwaardig en compatibel te laten schijnen. Door het afleggen van duidelijk leugenachtige verklaringen, herstelt verzoeker zijn geloofwaardigheid niet, integendeel.

Ook wordt opgemerkt dat verzoeker thans in het verzoekschrift stelt dat zijn moeder bij telefonisch contact zelf bevestigde dat zij niet in Jalalabad was, hetgeen hij verkeerdelijk dacht door het telefoontje van zijn vriend, en in Batikot was gaan wonen. Verzoeker gaat hiermee opnieuw voorbij aan zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij duidelijk stelde dat hij zijn familie niet kon bereiken, hij toch in

contact kwam met zijn oom en dat deze hem vertelde dat zijn moeder en broer in Batikot verbleven (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Het hoeft geen betoog dat het afleggen van tegenstrijdige verklaringen om andere tegenstrijdige verklaringen te verklaren of verschonen geen ander licht kan werpen op de gedane vaststellingen.

Hiermee wordt enkel bevestigd dat verzoekers initiële verklaringen, zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de verblijfplaats van zijn moeder, in tempore *non suspecto* werden afgelegd waardoor moet worden aangenomen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon besluiten dat zijn moeder en broer zich in Jalalabad bevinden.

De Raad ziet niet in op welke wijze het argument dat hij het district Batikot niet goed kent, maar de Marko bazaar wel omdat hij er enkele keren is geweest, zou kunnen aantonen dat zijn moeder en broer in Batikot verblijven. Dit wordt door verzoeker ook niet verder toegelicht.

Wat betreft het “bewijs” dat verzoeker bijbrengt van zijn bewering dat zijn moeder en broer in Batikot verblijven, stelt de Raad vast dat verzoeker dit omschrijft als “*document gericht aan districtshoofd van Achin, bevestigd door de dorpsoudsten*”. De Raad stelt vast dat, voor zover de persoon vermeld in de aanvraag daadwerkelijk verzoeker zelf betreft, gezien zijn achternaam niet voorkomt op het formulier, in dit document de bevestiging wordt gevraagd van het feit dat zijn moeder en broer in Batikot wonen. De verklaring van de dorpsoudsten heeft dan ook een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd louter opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien stelt de Raad vast dat het gevraagde geenszins door de dorpsoudsten bevestigd wordt. Hierin wordt immers enkel melding gedaan van het feit dat zijn vader door een ontploffing om het leven is gekomen. Hierin wordt niets vermeld over de verblijfplaats van verzoekers moeder en broer. Ook de neergelegde enveloppe bevat geen enkele aanwijzing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF